

DOMINIK DÁN

**HŘÍCH NÁŠ
KAŽDODENNÍ**

HŘÍCH NÁŠ KAŽDODENNÍ

Dominik Dán

HŘÍCH NÁŠ
KAŽDODENNÍ

sloart

Text © Dominik Dán 2008
Translation © Jan Hanzlík 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2021

ISBN 978-80-276-0221-6

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Imperiti facile ad credendum impelluntur.

Neznalí mohou být snadno donuceni
k tomu, aby věřili.

(Cicero)

Věnuji Ině a Vladovi Khandlovcovým.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Denisi Valentovi, soudnímu znalci oboru
zdravotnictví a farmacie, odvětví soudní lékařství.

Následující stránky budou nechutné. Nečtěte je. Pokud se přece jenom rozhodnete a vydržíte až do konce, nevyčítejte mi, že jsem zvrhlý a morbidní, že přeháním, že se snažím zveličovat, že neznám hranice.

Nevyčítejte mi, že jsem slušnost a zdravý rozum vyměnil za peníze a pochybnou popularitu a že mi oči zaslepila vidina prchavé slávy. Nevyčítejte mi, prosím, že jsem slepý. Skutečnost je mnohem horší.

1

LISTOPAD 2002

Pondělí 1:00

Plazil se, ale už nemohl.

Dlaně měl rozedřené do krve a drobné kamínky pod kůží se slepily krví a trhaly svalová vlákna jedno po druhém. Mělo by to bolet, ale nebolelo. Nohy ho z posledních sil vynesly ze sklepa na chodbu a odtud do mrazivé noci. Poslední úder, co dostal do brady, mu zvrátil hlavu, zabolěl v zátylku a vyslal teplou vlnu do zad a do ramen. Pak ztratil vědomí. Když se probрал, cítil se těžký. Teplo se z těla vytratilo. I bolest. Zůstalo jen tupé nic. Přestával cítit. Nejprve ruce, potom nohy... potom celá záda.

Chtěl vstát, ale upadl. Byl už na ulici, ale chtěl jít ještě dál. Dál... pryč od něj... od ďábla... pryč!

Plazil se, ale už opravdu nemohl.

Začal se dusit. Zlomený nos ucpala krevní sraženina a do úst se mu z hltanu vyřinuly zvratky. Smíchaly se s krví a úlomky zubů a vytvořily hustou kaši. Trochu vyteklo, ale velká koule zůstala v krku a dusila ho.

Kašlal a snažil se vytlačit kouli ven a nadechnout se, ale... nešlo to! Nešlo to! Dávil se a sténal. Měl stále plná ústa, a když už se mu podařilo kousek vyplivnout, ústa se zase naplnila.

Neviděl.

Víčka měl podlitá krví a splepená. Tenkými škvírkami stěží rozeznával obrysy domů.

Nic ho nebolelo. Už ho nic nebolelo.

Mechanicky zabíral střídavě rukama a střídavě nohama. Sunul se vpřed jako velký zkrvavený plaz. Doplazil se k popelnici na konci tmavé ulice ve starobylém centru Našeho Města. Vzepřel se na loktech a z posledních sil se snažil zachytit kovového madla. Vtom ji spatřil. Konečně! Záchrana!

„Adame, koukej... tamhle někdo leží!“

„No a?“

„Adame, hejbá se... on... chce vstát...“

„No a?“

„Adame, měli bychom se jít kouknout...!“

„Zasranej feťák... válí se u popelnic... a já se na něj mám jít kouknout... seš normální!? Hejbní sebou a nasedej už, čekaj nás! Víš, že musím bejt na závěrečný, je to pro mě životně důležitá recepce, je tam ministr a generální ředitel a všichni, dyť už sem ti to říkal! Když se to dneska večer povede upéct, tak sem za měsíc...“

Velký bavorák udělal pit pit a zablikal světly. Adam ve smokingu se ohlédl, kde má manželku.

„Tak nasedneš už?!“ byl nervózní. Šlo mu o všechno.

„Seru ti na tvou recepci!! Nebyli sme tam od začátku, tak proč se tam táhneme teď v jednu v noci!? Přiletíš jako smyslů zbavenej, rychle, oblíkej se! Sem snad nějaká služ...!?“

„Nese... ty!! Bože!! Zdeno!! Co sem komu udělal!? Nechápeš, že mi Laco volal v devět, že se o mně bude jednat a o všem se rozhodne dneska v noci... přiletěl sem na poslední chvíli, tak mě aspoň ty netlakuj!!!“

„Nemoh' si předtím zavolat!!!? Aspoň z letiště, že si přiletěl... Ty idiote! Uprostřed noci vpadneš do bytu... málem sem zkolabovala!!“

„Budeme to řešit teď na ulici, ne!? Krávo! Copak teď záleží na tom, jestli sem volal, nebo ne?! Tak nasedneš už!?“

Nenasedla. Trucovitě pokrčila obnaženými rameny trčícími z překrásné večerní toalety. Udělala pár klapavých kroků v přítmí kamenné ulice. V jedné ruce kabelku, ve druhé lem nekřesťansky drahých šatů. Nelíbily se jí, ale když prodavačka v salónu vyslovila cenu a odkud jsou, vzala si je. Držela je vysoko, aby se nezašpinily o dlažbu.

„Ty, Adame... ale... on tam leží u ty popelnice... a mává na nás...“

„Chce dvacku na pivo! Ser na něj a pohni se konečně!“ muž byl netrpělivý.

„Je nějakej divnej, Adame... On je nějakej... celej bílej, co to má na sobě!? Bílou deku, nebo... bílou noční košili? Anebo... počkej, Adame! A je celej od krve... proboha!!!“

„O jeden důvod víc, abychom k němu nechodili, máš šaty za sto litrů, tak se nenech prosit a konečně nasedni!!“

„Ale...“ udělala krok a ostrá špička podpatku se zaryla do mezery mezi dlažební kostky.

„Bože!“ zasténala.

„Ty krávo! Ty sou od Manola... kdyby tě viděl Blahnik, lomil by rukama! Stály třícítka... jestli ulomíš ten podpatek, už ti fakt jednu vrazim!! Zdeno!!! Neblbni a seď!!“

Přidřepla si, opatrně zachránila podpatek a vrátila se k autu. Než nasedla, ustaraně vzhlédla k jejich balkónu.

„Adame! Co když umírá?!“ syčela a cumlala si prst, neboť si při vytahování podpatku zlomila nalepený nehet.

„Tak se to dočteš zejtra v novinách! Feťák zasranej...“

Nastartoval a vyrazili.

Měli se rádi. Byla to láska. Ona ho milovala, neboť dělal šéfa mezinárodní pojišťovny a měl ambice stát se generálem a on ji miloval, neboť její otec byl... vlastně všechno, čeho Adam v životě dosáhl, mu zajistil právě on. Tak ji miloval, neboť mocný otec ještě žil.

Na společném účtu měli několik milionů důvodů k lásce. Ale jejich láska k bližnímu svému nebyla schopná překročit práh jejich velkého bavoráku. Jejich láska byla zbabělá. Tak raději zabouchli dveře a vyrazili vstříc rozjeté party.

Na chodníku před nimi umíral chlapec.

Bylo mu třináct let. Jmenoval se Petr Mikuš.

I jeden z apoštolů se jmenoval Petr. Také on jednou umíral... a nerad, jako tehle... a také ho to bolelo.

2

Pondělí 5:58

„... za tou horou, za vysokou, mám frajárku černóó...
óóókou... a za tou ho...“

„Drž hubu, Janči! Je šest a tady bydlej samý fajnovky... zase si na nás budou stěžovat! Oni vstávají v deset a obědvaj, když my máme padla! Posledně jim vadilo, že mlátíme popelnicema a že šrotovačka moc hučí! Radši drž tu tlamu na uzdě a dej jí sem!“

„Proč? Proč bych si nemoh' zazpívat, když sem si včera parádně vrznul a dneska mám pocit, že lítám, kluci moji, jaká byla!? Jak cukrová vata na pouti...“

„Kašlu ti na tvoje orgie...“

„Na co...!?“

„Na prcačku! Hulákat tu tak brzy ráno nemůžeš...“

„A můžu!“

„A nemůžeš!“

„Nemůžu!? A proč? Ať se třeba všichni po...“

„Sklapni a podej další, ať to odsejpá!“

„Na!“ a posunul mu další popelnici.

Popeláři postupovali systematicky od průchodu k průchodu a snažili se dělat co možná největší hluk. Obzvláště v téhle čtvrti, neboť právě z téhle všivě prominentní čtvrti jim chodilo nejvíc stížností.

Zpívat by ale nemusel. Drkotání popelnic a hluk stroje se omluvit daly, jakkoli by se i jejich hlučnost dala při troše dobré vůle snížit, ale proč? Ale zpěv v šest ráno v prázdných uličkách starého města by vedoucí neomluvil nijak, a proto ho kolega popelář okřikl.

„Sklapni a podávej...“

Velké žluté auto na boku s nápisem OLO zacouvalo do slepé uličky. Když couvalo, odporně pípalo. I to by se dalo vyřešit, ale proč?

„Eště tam vzadu jedna a končíme, jedeme sypat... Janči, podávej!“

Janči seskočil ze zadní stupačky a rutinním pohybem chytil popelnici. Škubl s ní.

„Fůůj, kurvy zazobaný! Zasrali celou popelnici...“ a zhnuseně pohlédl na rukavici, která mu sklouzla po madle.

„Bože... to není hovno, to je... to je...“ přivoněl, „Kriste Ježíši... krev!“ koukl na zem a očima sledoval krvavou stopu vedoucí k... „Ježíši Kriste... Bože na nebi...“

„Neřvi! Feri!! Vylez!“ velitel levé stupačky mávl na šoféra a zabouchal mu na dveře kabiny.

Řidič popelářského auta z vozu nikdy nevystupoval a dění na ulici ho vůbec nezajímalo. Poslouchal rádio, četl noviny, snídal, telefonoval, stříhal si nehty anebo dělal cokoli jiného, ale nikdy nevystupoval, leda by...

„Tak vylez! Je tam chlap a vypadá úplně na hovno...“

Fero zatáhl ruční brzdu a vystoupil.

Prohlédl si popelnici a krvavou čáru vedoucí ke schoulené postavě v průchodu.

„Je po něm?“

„Vím já?“

„Janči, běž ho zkouknout...“

„Ani za boha!“

Tak šel řidič.

„Ty!“ drknul mu do ramene. „Héj!“

Chytil ho za ramena a odtáhl ho ode zdi. Podíval se mu do tváře a rychle ho vrátil zpátky.

„Je studenej a krvavej a... nějak divně skrčenej...“

„Tuhej?“

„Je tuhej...“

„Má řetízek... nebo prsteny?“ zeptal se Janči.

Řidič upozorněl.

„Nemá.“

„A peněženku?“

„Šacovat ho nebudu! Přijedou fízli a budou zas chytrý... radši na něj serem a mizíme!“

„Nemůžeme!“ zaúpěl velitel levé stupačky. „Máme ho v rajónu, kousek od popelnice. Každý blbec zjistí, že sme tu byli a museli sme ho vidět. I fízlové! Radši zavolej na dispečink...“

„Kristepane, taková lapálie...“ uvažoval řidič Fero, ale podvědomě tušil, že kolega má pravdu. Už se z toho nevyvléknou.

„Máš asi recht, zavolám na dispečink, ať pošlou chlupatý...“

„Panenko Marie Šastýnská, oroduj za nás...“ zasténal Jančí.

3

Pondělí 7:22

„Kluci... a pak sem si jí otočil na břicho...“ Chosé ztichl a škodolibě zkontroloval tváře přítomných. Byl spokojený. Závíděli všichni.

Tlustý Váňa už si hodnou chvíli nekousl, jakkoli hromada na stole před ním svědčila o tom, že v sobotu vdával nejméně tři dcery, anebo zdědil podíl v McDonaldu. S otevřenými ústy civěl na Chosého a čekal, co bude.

Kuky mu z hromady ukradl kousek salámu a půlku vajíčka natvrdo a slastně přivoněl. Na svém stole měl položený nízkokalorický jogurt a grahamové rohlíky, neboť výsledky z laboratoře stále ještě vykazovaly kritické hodnoty triglyceridů v krvi, a i když cvičil jako šílený, přibíral a přibíral. Kdyby měl normální výšku, žádný problém, ale na prckovi bylo vidět každé kilo dvojnásobně a Krauzovi už přišel jako Václav Neckář. Viděl ho nedávno v televizi... také by si měl dát zkontrolovat triglyceridy.

Hanzel si koupil kosmodisk na záda a chválil ho, kudy chodil, až ho začali podezřívat, že ho platí firma, co ten nesmysl prodává. Všem tvrdil, že na přesnost střelby to nemá žádný negativní vliv a že stále ještě patří k nejlepším střelcům v kraji. Neviděli ho střílet už dost dlouho, a tak mu sotvakdo věřil.

Váňa už netloustl, už to víc nešlo. Asi se mu vzepřela kůže a odmítla se dál natahovat. Jedl a jedl, ale ne a ne překonat sto šedesátku.

Starý Burger kouřil, a protože ho polohy na břichu navzdory věku stále zajímaly, odložil noviny a zpozorněl.

Krauz koukl na hodinky, a když zjistil, že do ranního nástupu u šéfa mají ještě osm minut, rozhodl se nekazit partá-

kovi radost a zatnul zuby, jakkoli měl sto chutí poslat Chosého do prčic i s jeho nočními zážitky.

Krauz se usmál. Chosé seděl vedle zrcadla a Krauz se našteľoval tak, že viděl svůj odraz vedle jeho. Sám musel uznat, že když jim kolegové říkali whisky boys, měli v něčem pravdu. Na láhvi Black&White byli dva pejscí. Bílý a černý. Seděli poslušně vedle sebe a... teď, když i oni seděli poslušně vedle sebe, byli jim opravdu podobní. Černý Chosé a bílý Krauz. Bůh ví, co slovo rasismus znamená ve skutečnosti... na oddělení vražd měli jiné starosti než se posmívat Chosému za jeho vzhled. Kdyby je měli i aktivisté některých takzvaných hnutí, mnohé noviny by vycházely jen na dvou stranách a nikomu by to nevadilo a... možná by takové výrazy ani nebyly třeba. Běžní lidé mají jiné starosti.

„A... pak?“ nevydržel Váňa a zároveň se zeptal i ukousl z obrovského obloženého chlebičku.

„Pak... sem jí...“

Zazvonil telefon.

„Do hajzlu!“ zaklel Chosé, neboť už byl slušně rozjetý a odhodlaný vysvětlit jim do nejmenších podrobností, co s rozvedenou ředitelkou gymnázia včera dělal a co se s ní teprve chystá udělat. Signalizoval jim to už měsíc, neboť tak dlouho odolávala, ale včera podlehla a chlapi chtěli slyšet výsledek.

„Krauz, oddělení vr... už deme.“

Zavěsil a všichni zpozorněli.

„Asi něco máme, volal Šaňo. Máme k němu všichni naklusat.“

„Kurva!“ řekl Váňa, ale nemyslel tím šéfa.

Alexander Mayor byl šéfem oddělení vražd už dlouho a takový titul by si nezasloužil. Dělal, co mohl, aby ukočiroval mordpartu, obhájil jejich práci na každé zbytečné poradě a sledoval všechny nové případy, na které se ho vrchnost neustále vyptávala. Byla to nezáviděníhodná práce. Mobil mu vyzváněl i o sobotách a nedělích a také o svátcích a operační důstojník jen hlásil... mrtvola tam a tam... zranění takové a takové... okres udělal to a to... a co mám dělat?

Nic. Mordparta se postará, stačí zavolat a skáče jako na špagátku.

Na chodbě byl pohyb jako o manévrech. Šéf asi obvolal i ostatní kanceláře. Všechno spěchalo k němu.

„Poslední zamyká...“ sykl přes rameno Burger k Váňovi, neboť dobře věděl, že než ten se vyhrabe zpoza stolu, ostatní už budou skoro po práci.

„Vim, néé...!?“ zabručel Váňa a kousek majonézy mu skápl na košili. Rezignovaně zamířil k umyvadlu. Teď už bude poslední určitě...

„Sklapněte... tak ticho!“ šéf zkoušel ovládnout vřavu sedajících si těl a vrzání židlí. „Sedněte si už... začneme o pár minut dřív... kašlu na svodku, ani vám jí nebudu číst, koho zajímají čtyři ukradená auta a jeden vyražený zub v Kotvě? Koho to fakt zajímá, přečte si jí sám. Máme tu čerstvý hlášení o nálezů podezřelý mrtvoly muže... to je pro nás zajímavý... tak bude tu už ticho!“

„Sklapněte...“ zasyčel Krauz a připravil si tužku a dvoulist čtverečkovaného papíru.

Všichni ztichli.

Mayor se nadechl a pokračoval.

„Mrtvola neznámého muže se nachází... kde je Váňa?“

„On je...“ zkusil nesměle Kuky.

Dveře se rozletěly a Váňa s obrovským mokrým flekem na hrudi vítězoslavně napochodoval dovnitř.

„... už dojed‘,“ dokončil Kuky.

„... tak, teď už sme určitě komplet. Pokračuju... mrtvola neznámého muže se nachází v Klášterní ulici u zdi a muž je, jak mi hlásil operáční, zrasovanej! Musíme se na to kouknout.“

„Šaňo, Klášterní je slepá, u zdi pod hradem končí, tam nemá neznámej co dělat. Celou levou stranu zabírá archiv městský knihovny a zatuchlý byty starousedlíků a pravá strana, opřená o hradní zeď, byla zrekonstruovaná na luxusní byty a prodává se papalášům. Prej sedum melounů za byt...“

„Kecáš!“

„Kuky, nekecám! Kupuju tam dva, tak snad vim, co budu platit, néé?!“

Mayor sepal ruce a povytáhl obočí.

„Richarde, prosim tě, vykašli se na ty vaše věčný fórky a začneme něco dělat!“

„Jasně, šéfe! Takže... chtěl sem jenom říct, že tam bezdomovci ani žebráci nechoděj, tak proč je to neznámá mrtvola?“

„Protože mi operační hlásil, že u sebe nemá žádný doklady!“

Krauz začal psát. Poznámku o dokladech zakončil velkým vykřičníkem.

„Pokračuj!“ popohnal šéfa.

„Okresní výjezd je tam od tří čtvrtě na sedum. V šest ho našli popeláři, ležel kousek od popelnic zašitej v rohu nějakýho podchodu...“

„Byl tam soudní?“

„Eště ne. Okres zastavil ohledání, když zjistili rozsah zranění.“

„A ten je?“

„Rozsah? Je prej úplně dobitej.“

Krauz znechuceně odhodil tužku na stůl.

„Takže víme houbeles!“

„A proto se na to radši podíváme! Richarde, chci od tebe slyšet excelentní rozdělení sil a stručnou analýzu.“

„Analyzovat nemám co a excelentně tam vyrazí všechno, co má ruce a nohy zdravý! Ozvu se ti z místa činu a potom uvidíme. Volám Lengyelovi, potřebuju tam soudního lékaře...“

„Není třeba, už mu volal operační. Přiveze ti ho hlídka.“

„Tak co mě zdržuješ, moh' už sem bejt tam a...“

Zazvonil telefon.

„Mayor, prosim... Ano, pane řediteli... ááno... víme... je mrtvej... ne, nevíme... ne, nevíme... ne, eště nevíme... ale já mám tuhle informaci sotva pět minut, odkud to mám všechno vědět?... Kdy si stěžovala? V pátek? Ne... pohřšování neevidujeme, na to je oddělení pátrání... Ano, spojim se s nima... kdo by tam šel, Krauz!!“

Mayor zavěsil a sevřel rty.

„Ředitel chce bejt informovanej, okamžitě a průběžně. Jestli se potvrdí, že je to ten kluk, sme v pi... pikantní situaci... a proč prej eště nic nevíme a kdo že pojede na místo činu...“ šéf oddělení vražd hlasitě funěl a musel si povolit kravatu.

„Já?“ zeptal se Krauz a nasadil ksicht blbečka.

„Neser mě a zmiz!! A cestou telefonuj! Furt! Chce bejt informovanej... okamžitě a průběžně!“

„Kdo? Vrátněj?“

Mayor zatnul zuby a chvíli hledal na stole gumu, ale našel jen půlkilové křišťálové těžítka na spisy. Bylo mu ho líto, a tak tentokrát nehodil nic.

Líto těžítka, nikoli Krauze.